

LA GUERRA DEL MORRO FORT

Hi ha temes d'obligada atenció que, per molt que es vulgui deixar-los de banda, ve un moment que s'imposen degut a un considerable pes propi. Això és el que m'ha passat a mi amb la sensacional notícia —no me l'esperava pas!— que la guerra encara dura; d'entrada, va semblar-me que es tractava d'un simple recurs polèmic del notari Blas Piñar, però vistes les derivacions que va prenent l'afer estic ple de dubtes: no sé si el senyor Blas Piñar és com un d'aquests japonesos distrets que de tant en tant són descoberts en una illa del Pacífic (esperant un ordre de l'alt comandament que no els ha arribat per dificultats tècniques pròpies de la selva), o bé que jo sóc un desertor, ja que fa molt de temps que he perdut contacte amb la meua unitat. O bé, encara, que corro un terrible risc: d'un moment a l'altre poden trobar-me vestit de paisà, sense l'uniforme obligatori, en zona ocupada per l'enemic, la qual cosa m'exposaria a ésser passat per les armes sense formació de causa. I declaro a qui correspongui que ja no tinc edat per a aquests tropells, que no em veig amb cor de conservar el filet de veu necessari per a formular amb un mínim de dignitat el crit pòstum de les meves conviccions.

La vacil·lació de tria entre les possibilitats que acabo d'explicar, arrenca d'una altra notícia actual que em sembla directament relacionada. Els joves neofeixistes rebutgen la igualtat de sexes i afirmen (respecto l'idioma original de la cita) que la dona és, tan sols, el descanso del guerrero. Degut a la natural tendència d'associar els guerrers amb la guerra, penso que alguna cosa deu haver-hi, que val més que no ens refiem massa i que, cada vegada que mirem enlaire atrets pel soroll d'un avió, ens tornem a fer aquella antiga pregunta, tan plena de recel: «Es nostre?».

A més, assistim a una glorificació del mascle, molt pròpia de les èpoques bèl·liques. En l'anunci d'una aigua de colònia masculina publicat darrerament en revistes de gran difusió, hi ha la imatge d'una dona (el descanso del guerrero) amb el cap amorosament reclinat a l'espatlla del seu company. I una llegenda:

Has luchado y has ganado.
Tu decides.
/El mundo es tuyo.
Y por eso, hombre, estoy contigo.

La promesa és claríssima i els lluitadors tindran premi. Hi ha, doncs, guerra encesa o a mig cremar? Qui sap, qui sap... El que ha d'evitar el notari madrileny és que el prenguin per un jugador d'avantatge, ja que la participació en una guerra el resultat de la qual se sap per endavant treu molt de mèrit als combatents que s'arregleren al costat dels guanyadors. En aquestes condicions, una guerra pot durar llargament sense que els predestinats a administrar el triomf (amb descans amorós entre batalla i batalla incruenta) hagin d'ésser gaire temeraris.

No sé ben bé perquè, la denúncia d'un conflicte en estat de encantament m'ha tornat a la memòria dos vells acudits; el primer d'ells, es refereix a un submarí italià que, durant la Primera Guerra mundial, manté una immersió permanent, sense sortir per a res a la superfície, decidit a evitar encontres desagradables. Passen els mesos i els anys, la Primera guerra mundial ja fa temps que ha acabat i la Segona es troba en ple apogeu. El submarí italià continua navegant sota l'aigua, apartat del món i de les notícies. Finalment, un dia, el capità es decideix a treure el cap (o la torre blindada) i estableix conversa amb els tripulants d'un vaixell mercant que passa a prop: «Encara no s'han rendit els alemanys?», pregunta. «Noool!» li responen emfàticament els mariners civils. I l'italià ordena una nova immersió immediata, tot remugant: «Quin kàiser més tossut!».

L'altre acudit consistia en un dibuix que representava un gerrer a cavall, armat de totes armes, amb casc, cuirassa i llança en posició d'escomesa; sortia d'un castell dedieval, i girava el cap per acomiadar-se d'una dama que plorava abocant-se entre els merlets. I el cavaller deia: «Adéu, me'n vaig a la guerra dels Cent Anys!».

Ja he confessat a la bestreta que són dos acudits molt coneguts, però tots dos evoquen guerres llargues o l'existència d'algú que les veu passar sense saber què passa.

De fet, es tracta d'una lluita contra el calendari i aquests anys que hi ha qui considera aturats són els que ens separen d'Europa. Amb això ja no va tan bé de fer-hi broma i més aviat encomana una gran tristesa.